

*

Предъ кжщи стоятъ стоварени отъ вчера петъ кубика нарѣзани дърва. И нѣма кой да ги нахвърли въ зимника. Азъ неискамъ. Магда се сърди.

— Та азъ ли трѣбва да върша всичко въ тази кжща? — съ огорчение казва тя и, очевидно, съдържа се да не избухне. — Ти се държишъ като гостъ, особено напоследъкъ. Че мръдни, пораздвижи се малко, нѣма да ти се откъснатъ ржцетъ. Казвамъ ти, дървата ще си останатъ така и нощесъ.

— Добре-е! — Защо се сърдишъ само? — примирително отговарямъ азъ. — Азъ не те карамъ. Като тръгна за ателието днесъ непременно ще пратя човѣкъ. Доволна ли си сега? Хайде да обѣдваме.

Сѣдаме. Магда мълчи. Но недоволството и огорчението ясно е изписано на лицето ѝ. Сигурно, други мисли, друга причина се крие подъ разправията за дървата. Но тя за нищо на свѣта не би признала.

Нѣщо ме тласка да заприказвамъ за Дана, за портрета, и да се обясня. Чувствамъ нужда да се оправдая самъ предъ себе си, като заговоря предъ Магда. Гледамъ ѝ — такава разстроена, печална, стиснала зъби и съвсемъ блѣда и слаба.

— Много си бледна и апатична последнитъ дни. Какво ти е? Боли ли те нѣщо?

— Нищо не ми е. Остави ме на мира! — отвърща бързо тя. — И не знамъ какво искашъ отъ мене? Да стоя насреща ти усмихната?

— Защо приказвашъ така! Защо си разстроена? Какво мислишъ? — питамъ нервно и азъ.

Азъ мълчеливо дъвча, тя сжщо. Славчето е на гости у баба си. И ние мълчеливо свършваме обѣда. Сякашъ само детето е оживѣвало съ своя звѣнъкъ смѣхъ и гласъ кжщата! На излизане азъ повтарямъ:

— Слушай, Магда, не си трови живота съ дреболии. Азъ ще пратя човѣкъ да нахвърля дървата. Довиждане!

Тя безъ желание отговаря:

— Нѣма дреболии въ свѣта за душата. Ти не можешъ да разберешъ. Нищо. Довиждане!

*

Дана дойде днесъ съвсемъ късно. Едва можахъ да поработя половинъ часъ и освѣтлението се изгуби. Облаци тичатъ по небето като подгонени стада и странно безпокойство се чувства въ всичко.